

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Sebők László Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Szalainé dr. Szántai Katalin ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. június 20. napján 9.G.40.993/2011/30. számon meghozott ítélete ellen a felperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 31.750 (harmincegyezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Alperes a K SZ Kft. (adós társaság) vezető tisztségviselője volt a társaság 2008. november 6-án történt bejegyzésétől kezdve a felszámolásáig. A társaság felszámolásának kezdő időpontja 2011. január 14-e. Az alperes és házastársa 2008. október 27-én 7.400.000 forint ingatlanfedezet mellett 44.105 CHF személyi hitelt igényeltek 2028. november 10-i lejáratral.

A felperes 2008. december 8-án 10 éves határozott időtartamra bérbe adta az alperes által vezetett K SZ Kft.-nek az általa felépíteni kívánt F C Sz sakáruházban található „S” megnevezésű 516,38 m² alapterületű üzlethelyiséget. A felperes 2009. április 2-ig volt köteles a bérleményt szerkezetkész állapotban átadni a bérelőnek, aki azt kizárólagos használatra „K K” elnevezéssel vehette bérbe értékesítési és raktározási céllal. A bérelő a bérleményben biztosíthatta továbbá gyermekjátsszóház, büfé, egészségügyi és testedzési szolgáltatások nyújtását. Az üzlet nyitásának várható időpontja 2009. május 14-e volt.

A K SZ Kft. 2009. január 14-én 10 éves határozott időtartamra szóló bérleti szerződést kötött a szintén az alperes által képviselt BG Kft.-vel, amely cég albérelőként vette volna használatba a bérleményt, az üzlethelyiségben azokat a

szolgáltatásokat nyújtotta volna, amelyek az adós társaság és a felperes szerződésében is szerepeltek. A bérleti díj fizetési kötelezettség a nyitástól terhelte a BG Kft.-t.

Az adós társaság a 2009. március 2-án aláírt szerződéssel szintén 10 évre az A Bt.-nek adta át használatra az üzlethelyiségben működtethető D B-t, amelynek kialakítása a bérbeadó feladata volt. A bérleti díjat 2009. május 14. napjától kellett megfizetni.

A felperes 2009. április 2-án - a kaució meg nem fizetése miatt feltételesen és kulcsok nélkül - adta át az adós társaságnak az üzlethelyiséget. A kaució megfizetésének póthatárideje 2009. április 15-e volt. Az adós társaság 2009. április 6-án a felperestől a kaució egy havi összegre való mérséklését kérte arra hivatkozva, hogy több banktól is hitelgaranciát igényelt ingatlan jelzálogjog fejében, a gazdasági válság miatt azonban ehhez nem jutott hozzá. Számítása szerint 2009. május végével juthatott volna a kaució fizetését lehetővé tevő hitelgaranciához.

2009. május 11-én a BG Kft.-vel kötött szerződést akként módosították, hogy a bérbe adott területet 246 m²-re csökkentették.

Ugyanezen a napon a K SZ Kft. 10 éves határozott időtartamra bérbe adta az M Bt.-nek az üzlethelyiségben található 150 m²-es galériát, a bérleti díjat 2009. május 14-től kellett teljesíteni.

2009. május 14-én a K SZ Kft. megbízta az M Bt.-t azzal, hogy a bérelt üzlethelyiséggel összefüggésben megbízottként ellássa a kereskedelmi-koordinátori, pénzügyi-elemzői, vezetői feladatokat. Ennek keretében kellett összefognia és szerveznie a kereskedelmi, vendéglátóipari és humán szolgáltatásokat. A megbízott feladatához tartozott az adós társaság pénzügyeinek és tevékenységének irányítása is. Az adós társaság havi 100.000 forint+áfa megbízási díjat volt köteles fizetni, továbbá gépjármű költségtérítést fizetett.

Az adós társaság 2009. május 31-én készített éves beszámolója szerint a saját tőkéje -225e forint, a mérleg szerinti eredménye -775e forint, a jegyzett, de még be nem fizetett tőke 500e forint volt. Az adós 681e forint kötelezettséget mutatott ki. Veszteséges gazdálkodása miatt 2008. üzleti évre osztalékot nem fizetett.

Az adós társaság 2009. július 1-jén a BG Kft.-vel kötött szerződését ismét módosította: az üzlethelyiség 296 m²-es területrészét a szerződésmódosítás aláírásának napjától kezdődően adta bérbe. Hasonlóan módosította a bérleti szerződését az M Bt.-vel is, mely szerint a betéti társaság a galéria 100 m²-es részét vehette a megállapodás aláírásától kezdődően bérbe.

Miután a 2009. április 2. és július 5. közötti esedékességgel kibocsátott számlák szerinti összesen 10.767.139 forint bérleti díjat a K SZ Kft. nem fizette meg, 2009. július 15-én a felperes felszólította a fizetésre. Az adós társaság halasztást kért, arra hivatkozva, hogy az egész beruházást pénzügyi-finanszírozásra és saját tőkére építette, a gyerekruházati bolt, a játszóház és a büfé pedig csak együttesen lett volna képes kitermelni a bérleti díjat. Az adós szeptemberben tudta volna indítani a játszóházat és a büfét, árbevételeit állítása szerint a nyári időszak sem segítette. A felperes elfogadta az adós társaság halasztási kérelmét, azonban a fogyasztási költségek (áramszámlák) kifizetésére 2009. augusztus 28-ig adott haladékos, kilátásba helyezve ezt követően az áram kikapcsolását, a kaució fennmaradt

összegének megfizetésére pedig 2009. szeptember 11-ig tartott igényt.

Az alperes 2009. szeptember 30-án értesült arról, hogy a - szintén általa képviselt - BG Kft.-nek az Új Magyarország Kisvállalkozói Hitel iránti kérelme az átlagosnál nagyobb kockázat miatt elutasításra került. A pénzintézet az értékelésnél figyelembe vette, hogy az alperes az adós társaság önálló cégjegyzésre jogosult képviselője is volt, továbbá a BG Kft. és az adós társaság tevékenységi körei azonosak és a telephelyük is megegyezett. A pénzintézet utalt rá, hogy a BG Kft. által korábban azonos hitelcéllal benyújtott hitelkérelmet is elutasította, mert annak finanszírozása a gazdasági válság és az ágazatra jellemző jelentős keresletcsökkenés miatt kockázatot hordozhatott magában.

A felperes 2009. október 1-jei kimutatásával értesítette az adóst a 2009. április 30. és szeptember 17. közötti esedékességű 613.283 forint díjtartozásról, és felszólította ennek megfizetésére.

Az adós társaság 2009. október 1-jén akként módosította a BG Kft.-vel kötött szerződését, hogy az üzlethelyiség 416,38 m²-es területrésztét ettől kezdődően adta bérbe. Majd 2009. november 5-én megállapodott az A Bt.-vel, hogy a 2009. március 2-án aláírt bérleti szerződést „semmisnek tekintik”. A bérleti szerződés megszüntetése elnevezésű megállapodás szerint a bérlemény kialakítása nem történt meg, és az adós társaság pénzügyi helyzete alapján ez a közeli jövőben sem valószínű. A bérleti díjról kiállított számlákat ezért sztorizózták.

Az adós társaság és a BG Kft. 2009. december 30-án ismét módosították a bérleti szerződést, mely szerint „a bérlő 2009. május 14-től 516,38 m²-t bérel”.

Az adós 2009. december 31-én „visszamenőlegesen” felmondta az M Bt.-vel kötött bérleti szerződést, mivel a felperessel kötött bérleti szerződése megtiltotta, hogy a bérbeadó írásbeli engedélye nélkül a bérleményt másnak bérbe adja, és ezt a jogot csak a BG Kft.-t érintően kapta meg.

A felperes az adós társaságot 2010. március 30-án ismét felszólította, hogy az addig kimutatott 26.988.092 forint díjtartozást, illetve üzemeltetési költséget haladéktalanul fizesse meg.

Az adós társaság az M Bt.-vel kötött megbízási szerződést 2010. április 1-jén úgy módosította, hogy a megbízási díjat havi 30.000 forint+áfa összegre csökkentették.

Az alperes 2010. április 12-én arról tájékoztatta a felperest, hogy az adós társaságnak pénze nem volt, a 10 hónapi árbevételből levonva az eladott áruk beszerzési értékét 6-7 millió forint maradt, amelyből a munkabérek és az áramszámlákat, valamint - hitel hiányában - a helyiség kialakításának költségeit is ebből fizették. Az üzlethelyiségben maradó beruházás értékét 2-3 millió forintra becsülte, amit felajánlott a bérbeadónak. Az alperes a családja pénzügyi helyzetét is figyelembe véve 2 millió forint több havi részletben való törlesztését ajánlotta fel.

A felperes 2010. április 21-én az adós társasággal kötött bérleti szerződését felmondta.

Az adós a 2009. üzleti évet 17.000.- forint nyereséggel zárta, rövid lejáratú kötelezettségei 22.122e forintot tettek ki.

Az adós társaság 2010. május 4-én indult felszámolási eljárásában az alperes elismerte a felperes követelését, amelynek kiegyenlítésére 30 nap haladékot kért azzal, hogy a tartozás kiegyenlítése érdekében mindent meg kíván tenni. A bíróság a határidőt engedélyezte.

A bérelt üzlethelyiségben 2010. július 17-én a szerelők megállapították, hogy bizonyos beltéri elemeket elbontottak, emiatt a spinkler rendszer balesetveszélyessé vált, a veszély elhárítása érdekében a szerelők az üzlethelyiségbe a zár elbontásával bementek, az üzletben semmilyen árut vagy berendezést nem találtak.

Az adós 2010. november 1-jén 30 napos felmondási idővel felmondta az M Bt.-vel 2009. május 19-én kötött megbízási szerződést. A felmondást a megbízott elfogadta.

Az adós társaság fizetéseképtelenségét a bíróság megállapította, a felszámolás kezdő időpontja 2011. január 14. napja. A vezető tisztségviselő alperes 2011. február 9-én a felszámolónak átadta a társaság iratanyagát. A bérbeadó felperes határidőben bejelentett követelését a felszámoló 26.988.092 forint tőke és 4.705.968 forint kamatkövetelés összegében igazolta vissza. A felszámolási nyitómérleg szerint az adós nem rendelkezett befektetett eszközzel, 26.221e forint követelése volt, saját tőkéje -35.433e forint volt, a mérleg szerinti eredménye -34.620e forint, a rövid lejáratú kötelezettségei pedig 61.654e forintot tettek ki.

Ismeretlen tettes ellen csalás miatt folyamatban lévő eljárásban az alperest tanúként hallgatták ki, aki vallomásában utalt rá, ígéretet kapott arra, hogy vissza nem térítendő pályázatot nyer el. Előadta, hogy a BG Kft. hitelkérelmeket nyújtott be az Új Magyarország Kisvállalkozói Hitelprogram részeként. Mindkét hitel célja a perbeli bérleményben kialakítandó gyerekruházati bolt nyitása volt. A hitel folyósítása a gazdasági válság, valamint az ágazatra jellemző keresetcsökkenés és a tervezett új helyszínben rejlő magas kockázat miatt nem volt teljesíthető. Az adós felszámolója pert indított az A Bt.-vel, az M Bt.-vel és a BG Kft. „f.a” társaságokkal szemben, a bérleti szerződések megszüntetésére vonatkozó nyilatkozatok érvénytelensége, és a bérleti díjak megfizetése iránt. A perbíróság azonban a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasította. Az adós közbenső mérlegét 2012. november 15-én hagyta jóvá az elsőfokú bíróság.

A felperes a 2011. május 6-án benyújtott keresetében annak megállapítását kérte, hogy a K SZ Kft. ügyvezetőjeként az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2009. júniusi bekövetkezte után ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége szerint látta el, ezért az adós társaság vagyona csökkent. A felperes 18.290.559 forint vagyoni biztosíték adására is kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy 2010. május 4-én a felszámolás elrendelése iránti kérelmet ő nyújtotta be, a felperes szerint a társaság iratainak átadása a felszámoló részére hiányos volt, a tájékoztatási kötelezettségét pedig nem teljesítette teljes körűen az alperes. Különösen felelőtlen magatartásként jelölte meg egy jelentős bérleti díj fizetésével járó üzlethelyiség választását anélkül, hogy az adós társaság az ehhez szükséges pénzügyi fedezettel rendelkezett volna. Felrótta azt is, hogy a tényleges fizetéseképtelenség helyzetében teljesített az alperes más hitelezőknek kifizetéseket, úgy, hogy a hosszabb ideje követeléssel rendelkező felperes felé nem teljesítette fizetési kötelezettségét. Utalt arra, hogy az adós társaság a felperes joggyakorlását megghiúsítva szerelt le beépített berendezési tárgyakat. A felperes szerint az alperes

által vezetett adós társaság szándékosan okozott neki kárt. Hangsúlyozta, hogy a bérleti szerződés megszüntetésére tett ajánlatát nem fogadta el az alperes, noha ez lett volna az elvárható és célszerű gazdasági döntés. A bérleti jogviszony fenntartásával csak tovább növelte a hitelezői követelés-állományt. Rendeltetésellenesnek találta a fizetési haladék kérését a felszámolási eljárásban, mivel az adós ekkor már nem rendelkezett semmilyen fedezettel. A felperes következtetése az volt, hogy a felszámolási vagyonná válás folyamatában a felszámolás elrendeléséig 18.290.559 forinttal csökkent az adós társaság vagyona, mivel ennyivel nőtt az adóssal szembeni követelésállomány. A felperes szerint, ha az ügyvezető tőle elvárhatóan jár el, úgy a felszámolás már 2010. június 24-ével megkezdődhetett volna, így nem nőtt volna a hitelező vesztesége. Később a felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét 2009. szeptember 30-án jelölte meg, mivel az alperes ebben az időpontban már tudomást szerzett a társaság hiteligényének elutasításáról. Hangsúlyozta, hogy az adós társasággal szerződéses partnerei valójában kapcsolt vállalkozások voltak, a velük kötött ügyletek alapján ténylegesen vagyonkimentésnek lehetett tekinteni az állított vagyonmozgást. A felperes kifogásolta, hogy úgy kötött - 2010. november elejéig hatályban volt - megbízási szerződést az alperes, hogy a felperes szerint tényleges szolgáltatást a megbízott nem nyújtott, vagyis ellenszolgáltatás nélkül fizetett díjat az adós társaság, ami tényleges vagyoncsökkenéssel járt. Előadta, hogy az alperes lakcímére bejegyzett és általa vezetett, valamint az alperes közeli hozzátartozója által tulajdonolt M Bt. az adós társaságnak résztulajdonosa volt. A BG Kft. szintén az alperes által vezetett és tulajdonolt társaság, míg az A Bt. az alperes közeli hozzátartozói által vezetett és tulajdonolt társaság volt. A felperes szerint a felbontott, illetve felmondott szerződések miatt az adós társaság vagyona csökkent, a díjfizetés követelhető lett volna a szerződéses partnerektől. Utalt arra, hogy a BG Kft.-vel szemben 2009. október 14-től nemperes (felszámolási) eljárás volt folyamatban, ténylegesen ez a társaság is fizetéseképtelen volt már ekkor. A felperes szerint az adós társaság terheit az alperes úgy csoportosította át, hogy azok kizárólag a fizetéseképtelen BG Kft.-t terheljék, a betéti társaság pedig mentesüljön a fizetési kötelezettségek alól. A megállapodások a felperes szerint a hitelezői igények kielégítésének megghiúsítását célozták, jóerkölcsbe ütköztek. A felperes szerint az ügyvezető alperes szándékos magatartásával, azzal a céllal csökkentette az adós társaság vagyonát, hogy kijátssza a társaság hitelezőinek igényérvényesítését. Kifogásolta, hogy az M Bt.-vel megkötött megbízási szerződés alapján valójában a vezető tisztségviselő feladatai voltak az alperes személyes közreműködésével ellátottak úgy, hogy ezért még külön díjazást kapott, noha csupán társasági jogi kötelezettségét teljesítette. A megbízási szerződést a felperes színleltnek tartotta. Azt is kifogásolta, hogy az ügyvezető az eljárásban úgy kért fizetési haladékot, hogy az adósnak akkor már nem volt pénzeszköze és nyereségesen működtethető sem volt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érdemi védekezésében vitatta, hogy a felelősség megállapítását meghatározó feltételekre a felperes hivatkozhatna. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját 2010. március közepében határozta meg. Nem vitatta, hogy a hitelkérelem visszautasítását

követően 2010. március közepén már látta, hogy az adós nem tudja elkerülni a felszámolást. A felperessel kötött bérleti szerződésből eredően 24.900.000 forint bérleti díj tartozása volt, ezen túl volt áramdíj tartozása is az áramszolgáltató felé. Vitatta azonban, hogy 2010 márciusát követően az adós társaság vagyona az ügyvezetésével oksági kapcsolatban csökkent volna, és azt is, hogy a szerződés megszüntetésére irányuló javaslatot felróhatóan utasította volna vissza 2009 decemberében. Előadta, hogy 2010. március közepén az adós vagyonnal már nem rendelkezett, ehhez képest változás nem következett be. Utalt arra, hogy az adós társaság bérlője volt az üzlethelyiségnek, ahol a tényleges üzemeltetési és kereskedelmi tevékenységet a BG Kft. folytatta volna, így az üzemeltetési költségek fedezése érdekében a pályázatot a BG Kft. nyújtotta be. Vitatta, hogy a felperes a vélelemre hivatkozhatna vele szemben, miután az iratátadási kötelezettségét teljesítette. 2010 márciusától mutatták a mérlegadatokat az adós társaság működésének fenntarthatatlanságát. Állította, hogy a bérleti díj tartozáson túl a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztekor az alperesnek más hitelező felé tartozása nem volt. Vitatta, hogy az albérleti szerződések megszüntetése miatt az adós társaság bevételtől esett el, a szerződések megkötésével elérni kívánt cél ugyanis lehetetlenné vált, többek között azért, mert a felperes az albérlethez nem járult hozzá. Állította az alperes, hogy a megbízási szerződés alapján ténylegesen szolgáltatást nyújtott a megbízott 2009. szeptember 30-ától 2010 novemberéig.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Kifejtette, hogy a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott felelősség megállapítása azt feltételezi, hogy a vezető tisztségviselő kötelezettségszegése, vagy mulasztása a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjára vetített vagyoni állapothoz képest olyan vagyoni változással járjon, melynek eredményeként az adós társaság vagyona csökken. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltától kell a vezető tisztségviselőnek mindent megtennie annak érdekében, hogy a vagyon integritását biztosítsa a felszámolónak való átadásig. A felelőssége abban az esetben állapítható meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte utáni időpontra, ha úgy csökken az adós társaság vagyona, hogy ezzel kisebb mértékben és értéken válik felszámolási vagyonná, mivel ez okoz tényleges összhitelezői érdeksérelmet a felszámolásban. Rámutatott továbbá, hogy az érdeksérelem nem egy kötelmi kötelezettség követelhetőségének esedékességekor jelentkezik, hanem a felszámolásbeli kielégítés elmaradásakor. Kifejtette, a felperesnek nem azt kellett igazolnia, hogy az alperes ügyvezetési feladatainak ellátásával kapcsolatban került volna az adós felszámolás alá. Az összhitelező-védelmi célt szolgáló jogmegóvó kereset elbírálásánál nem az adós társaság és a felperes közötti kötelmi jogviszonyból származó jogsérelmeket kell orvosolni. A felperesnek azt kellett igazolnia, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beállásának időpontjában fennálló vagyoni állapothoz képest változás a felszámolási vagyonná válás folyamatában a vezető tisztségviselő ügyvezetésével oksági kapcsolatban kimutatható. Az alperesnek pedig azt kellett igazolnia, hogy a vagyon csökkenése mellett is a hitelezői érdekek elsődlegességét figyelembe véve látta el ügyvezetési feladatait a fizetéseképtelenséggel fenyegető

helyzet bekövetkezte után, s ez megfelelt a vezető tisztségviselőtől elvárható kötelezettség teljesítésnek.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes a felszámoló felé az iratátadási kötelezettségét teljesítette, valamint az éves beszámoló készítési és letétbe helyezési kötelezettségének is eleget tett. A vélelem tehát nem alkalmazható.

Kifejtette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát az jelzi, ha a vezető tisztségviselőnek számolnia kell esedékes és esedékessé váló követeléssel, ugyanakkor az adós társaság vagyonát, illetve az eredményeket és a rendelkezésre álló pénzeszközöket együttesen számításba véve - értékelve a gazdasági folyamatokat is - az elvárható gondosság mellett következtethetne arra, hogy kötelezettségeit az adós esedékességkor nem tudja majd teljesíteni. Jelezheti a fizetéseképtelenség veszélyét a saját tőke elvesztése, illetve az is, hogy a likvid pénzeszközei nem elegendőek a tartozások rendezésére.

Az elsőfokú bíróság az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének beálltát 2009. szeptember 30-ában állapította meg. Az adóssal szemben ugyanis már lejárt követelést jelentett be a vele szerződő fél, ugyanakkor az adós nem rendelkezett likvid pénzeszközzel. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselő által remélt jövőbeli események meghiúsulásától volt fennálló. A felperesnek ezért azt kellett igazolnia, hogy 2009. szeptember 30-ától a felszámolás kezdő napjáig az alperes felróható ügyvezetésével összefüggésbe hozhatóan csökkent az adós társaság vagyona. Rögzítette, hogy a felperes kizárólag az okiratok tartalmát jelölte meg bizonyítékként, hivatkozott ugyan a betéti társasággal kötött megbízási szerződés alapján nyújtott pénzbeni szolgáltatás ellenszolgáltatás nélküli jellegére, ez azonban a felek által csatolt bizonyítékok értékelése és mérlegelése alapján tényként nem volt megállapítható. Az elsőfokú bíróság kifejtette, a felperesnek igazolnia kellett volna a 2009. szeptember 30-ával kimutatható vagyoni állapotot ahhoz, hogy értékelni lehessen az ehhez képest bekövetkező változásokat, amelynek megítélésénél nem a felperes és az adós társaság szerződéses jogviszonyában gyakorolható jogokat és teljesítendő kötelezettségeket kellett minősíteni. Az alperes felelősségét nem a felperes bérbeadói jogainak sérelme alapozhatta meg. Megállapította, hogy a felszámolási vagyonná válás időszakában az adós társaság már a vele szemben esedékes pénzkövetelést kielégíteni nem tudta. Egyrészt a bérlemény nem volt alkalmas arra, hogy az albérleti szerződések teljesítését a felek megkezdjék, önmagában tehát az albérleti szerződések felbontásából adódóan az adós társaság vagyona nem csökkenhetett, hiszen az adós maga sem teljesítette szolgáltatását. Másrészt az elsőfokú bíróság a felperes bizonyítékait mérlegelve nem találta megállapíthatónak, hogy a megbízási díjak ellenében az adós társaság ne jutott volna valóban szolgáltatáshoz, ez az alperes indítványára kihallgatott tanú vallomásából sem következett. Nem állapította ezért meg, hogy a megbízási díjak összhitelezői érdeksérelmet idéztek elő a felszámolásban, azt sem állapította meg tényként, hogy az adós ügyvezetőjének 2010. április 12-i nyilatkozatával megjelölt vagyoni eszközök alapulvételével a felróható ügyvezetéssel oksági kapcsolatban hiányzott a felszámolási vagyonból a korábban még megvolt vagyoni eszköz. Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésével nevesített felelősség megállapítása nem a rossz gazdasági döntések meghozatala miatt lehetséges

következmény. Az ügyvezető nem a társaság fizetéseképtelenné válásáért felel, hanem azért, hogy amikor már látható a fizetéseképtelenség jövőbeni bekövetkezése, akkortól kezdve a még meglévő vagyon egységét és sértetlenségét biztosítsa, valamennyi hitelező érdekének megfelelően járjon el. Az ügyvezető feladata ebben az időszakban, hogy az adós társaság vagyonát megóvja és ne csökkentsen, a hitelezői követelés fedezetéül szolgáló vagyont egyben tartsa. Miután felhívásra egyik fél sem terjesztett elő további bizonyítási indítványt, a bíróság pedig a csatolt bizonyítékok alapján azt nem állapíthatta meg, hogy 2009. szeptember 30-át követően 2011. január 14-ig az alperes felróható ügyvezetésével oksági kapcsolatban csökkent volna az adós társaság vagyona, ezért a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest az alperes részére ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a kereseti kérelmének történő helyt adást, továbbá az alperes perkielégítésben való marasztalását kérte.

Hangoztatta, hogy igazolta a Cstv. 33/A. §-ában meghatározott ügyvezetői felelősség fennállását és a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását 2009. szeptember 30-át követő időponttal. Bizonyította azt is, hogy az említett időponttól az alperes nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el: ellenszolgáltatás nélkül folyamatosan kifizetéseket teljesített az érdekkörébe tartozó M Bt.-nek, a többi hitelező hátrányára. Azt is igazolta, hogy az alperes az érdekkörébe tartozó gazdasági társaságok fizetési kötelezettségeit elengedte, az adós társaság ezen követeléseinek érvényesítéséről a fizetéseképtelenségi helyzet ellenére lemondott. Igazolta továbbá, hogy mind a kifizetések, mind a követelések elengedése értelemszerűen vagyonvesztést okozott. A közbenső mérleggel azt is bizonyította, hogy az alperes fenti magatartása következtében csökkent adósi vagyon a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését nem teszi lehetővé. A felperes kiemelte, hogy az M Bt. az adós társaság résztulajdonosa, az alperes lakcíme van bejegyezve, az alperes vezeti, és az alperes, valamint a házastársa tulajdonában áll. Kifejtette, hogy az M Bt. által a megbízási szerződés 2. pontja szerint vállalt pénzügyi tevékenység az adós társaság pénzügyeinek és tevékenységének irányítását jelenti, tehát a Bt., amelynek irányítását szintén az alperes látta el, és amelyet az alperes mentesített a bérleti díj fizetési kötelezettsége alól, még külön pénzt kapott azért, hogy ezt a döntést meghozza az adós társaság helyett. A felperes szerint a vezetői feladat ellátására vonatkozó megbízási egyértelműen színelte, mert az alperes vezető tisztségviselő mindkét társaságban, nem volt jogosult többletdíjat követelni a cége számára azokért a feladatokért, amelyek ellátására az ügyvezetői tisztsége miatt törvényileg köteles. Felperes külön kiemelte, hogy a megbízási szerződés még akkor is hatályban volt, amikor az alperes a felszámolás elrendelésére irányuló eljárásban 30 nap haladékot kért. A követelésekről történő lemondásokat érintően rögzítette, hogy az alapul fekvő szerződést az alperes kötötte mindkét oldalon ügyvezetői pozícióban. Hangsúlyozta, hogy az alperes a teljes cégcsoportját terhelő veszteségeket kizárólag az adós társaságra telepítette át.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság megállapítását, miszerint a bérleti díj

követelések alaptalanok lettek volna: az albérleti szerződések kapcsán a bérbeadó hibás teljesítése, az esetleges albérllői igény nem került bizonyításra, azonban igazolásra került, hogy a helyiségben gazdasági tevékenység folyt, ami nem kizárólag az adós gazdasági társaság kereskedelmi tevékenységét jelentette. Kiemelte, hogy az M Bt. a helyben végzett szolgáltatásaiért pénzt is kapott az adós társaságtól, ennek tükrében a bérleti szerződések teljesítése és a bérleti díj igények legalább részleges megalapozottsága nem vonható kétségbe. Utalt arra is, hogy ha ténylegesen nem állt volna fenn bérleti viszony, akkor a BG Kft. bérleti szerződésének többszöri módosítására nem került volna sor. Végezetül utalt arra, hogy az M Bt. albérleti szerződése tárgyában aláírt jogellenes megszüntető okirat nem rögzíti, hogy a bérletre nem került sor, ugyanez igaz a BG Kft.-vel aláírt „visszafele hatállyal érvénytelenítés”-re. Az elsőfokú bíróság ténymegállapítását tehát iratellenesnek és a levont következtetését tévesnek találta.

A Cstv. 33/A. § (2) bekezdésének utolsó fordulatra hivatkozva kifejtette, a felperes igazolta, hogy az alperes nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt egyes kötelezettségeinek és ennek alapján is kérte a vélelem figyelembe vételét. Az elsőfokú bíróság csak a beszámoló letétbe helyezésével foglalkozott, a továbbiakra azonban nem tért ki. A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) és d) pontjának idézését követően hangsúlyozta: a felperes igazolta, hogy alperes több alkalommal is tárgyi eszközt vásárolt az adós társaság részére, amelyekkel azonban nem számolt el, továbbá az alperes a számlák sztornózáásával kapcsolatos jogügyletekről, valamint a színlelt megbízási szerződésről nem adott tájékoztatást a felszámolónak, noha ezek megfelelnek a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjában írtaknak.

Végül a felperes kifejtette, hogy a vele kötött bérleti szerződés minden hónapban vagyoncsökkenést eredményezett az adós társaságnál. Többször javasolta a bérleti jogviszony megszüntetését közös megegyezéssel, illetve előkészítette a bérleti jogviszony felmondását, amire azért nem került sor, mert az alperes az adós társaság vagyoni helyzetével kapcsolatban megtévesztette a felperest. Megjegyezte, hogy a fentiek további igazolása céljából tanúbizonyítást indítványozott, a tanút a tárgyalásra elő is állította, az elsőfokú bíróság azonban erre a bizonyításra nem adott módot, és az elutasítás okairól sem rendelkezett. Álláspontja szerint összhitelezői érdekeket sért az az alperesi magatartás, amely szerint az adós vagyoni helyzetével, pénzügyi lehetőségeivel kapcsolatban megtéveszti a hitelezőit és ezzel olyan szerződés fennállását éri el, amelyből az adós társaság által megfizetni nem tudott további kötelezettségek keletkeznek.

Az alperes ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a felperes fellebbezésében olyan új tény nem állított, illetve új bizonyítékot nem adott elő, amit az elsőfokú bíróság már ne vizsgált volna. A megszünt bérleti szerződésekkel kapcsolatban előadta, hogy az A Bt.-vel 2009. március 2-án aláírt büfé bérleti szerződés 2009. november 5-én megszüntetésre került, mert a bérlemény bérbeadó (adós társaság) által ígért kialakítása nem valósult meg, ennek alapján a bérbeadó által kiállított számlákat sztornózták. Az alperes hangsúlyozta: a felperes nem bizonyította, hogy az adós társaság által az A Bt.-vel kötött bérleti szerződés hatályba lépett és teljesedésbe ment. Hivatkozott

arra is, hogy M K M tanú vallomása szerint a büfé végül nem működött, a felperes a tárgyaláson nem vitatta a tanú erre vonatkozó állítását. Kifejtette: a bérleti díjnak az A Bt. felé történt kiszámlázása is azt igazolja, hogy az alperes mindent megpróbált annak érdekében, hogy albérlő bevonásával az adós társaság által a felperesnek fizetendő bérleti díj egy részét előteremtse. De mivel a bérlemény kialakítása nem valósult meg, a bérleti időszak nem kezdődött el, a bérlő a bérleti díjat nem fizette ki, mert azzal az adós társaság jogalap nélkül gazdagodott volna.

Hangsúlyozta, az M Bt.-vel kötött bérleti szerződés sem ment teljesezésbe, figyelemmel arra, hogy az adós társaság nem rendelkezett a felperestől engedéllyel az albérletbe adásra, így a hatósági engedélyt sem kérte meg a bérlő. M K M tanú vallomása szerint a kölcsönös teljesítés nem kezdődött el, nem vitt oda árut a betéti társaság és kereskedelmi tevékenységet nem végzett. A felperes ezt az állítást szintén nem vitatta, nem bizonyította, hogy a betéti társaság bérlőként jelen volt, hogy üzletet üzemeltetett az adós társaság által a felperestől bérelt ingatlan galériáján. A felperes azt sem bizonyította, hogy engedélyezte volna a galéria albérletbe adását. Az M Bt.-vel kötött bérleti szerződés kapcsán is arra hivatkozott az alperes, a bérleti díj kiszámlázása azt bizonyítja, hogy mindent megpróbált annak érdekében, hogy a felperesnek fizetendő bérleti díjat előteremtse. Állította, hogy csak a BG Kft. végzett tényleges gazdasági tevékenységet (gyermekruha kereskedelem) a bérleményben. Hangsúlyozta, az M Bt. a megbízási szerződés szerint ténylegesen teljesített: a szerződésben a betéti társaság a megbízó pénzügyeinek és tevékenységének irányítására vállalkozott. M K M tanú nyilatkozott arról, hogy az alperes végezte a könyvelési feladatot és a könyvelési tevékenységet is. A felperes pedig nem bizonyította, hogy az adós társaság könyvelését nem az alperes végezte, és azt sem, hogy az adós társaság könyvelési díjat fizetett bárkinek. Megjegyezte, felperes a felszámolótól átvette az adós társaság teljes iratanyagát, hiszen a jelen perbe bevezette, ebből következik, hogy az alperes személyesen látta el a könyvelést. Hivatkozott továbbá arra, hogy M K M a betéti társaság kültagjaként személyes közreműködőként háttérmunkát, szervezést, koordinálást, beszerzést végzett. Akként nyilatkozott, hogy a megbízási szerződés a vezető tisztségviselőtől elvárható feladatokat is tartalmazza. Hangsúlyozta, hogy az alperes munkabért, magánszemélyként megbízási díjat, tagként osztalékot nem vett ki, erre a felperes sem hivatkozott. Az ügyvezetői munkát nem egyedül, hanem a tanúval együtt végezte, ezért indokoltnak találta, hogy az általuk tulajdonolt társaság volt megbízva a feladat ellátásával. Véleménye szerint az elvégzett tevékenységért (beleértve az adós társaság könyvelésének ellátását is) a piaci árviszonyok alapján nem vitathatóan értékarányos volt a megbízási díj. Állította, hogy a szerződés nem volt színlelt, valós, ténylegesen teljesített tevékenységet takart. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes által 2010 márciusára vélelmezett fizetésképtelenségi helyzetet követően a megbízási díjat 30.000 forint+áfa összegre csökkentették. Ez azt igazolja, hogy az alperes ekkor szembesült azzal, hogy külső forrást (pályázati támogatást) nem tud bevonni a K Sz Kft. működésébe. A díj a csökkentett könyvelési feladattal is arányos volt, amivel véleménye szerint az adós társaság vagyonát óvta meg.

Az éves beszámoló hiányával és az iratanyag átadásának, a tárgyi eszközök átadásának hiányával, az ügyvezetői tájékoztatási kötelezettség elmulasztásával

kapcsolatban kifejtette: az alperes az előző évek könyvelési anyagát teljes körűen átadta a felszámoló részére. Abból a felszámoló valós képet kapott arról, hogy a mérleg elfogadása óta az adós társaság vagyonában nem volt változás. A felperes nem jelölte meg, hogy konkrétan milyen irat hiányzik, csak a jogszabály szövegét idézte általánosságban, nem bizonyította azt sem, hogy a felszámoló felhívta volna az alperest iratpótlásra. Álláspontja szerint a felperesnek konkrétan meg kellett volna jelölnie, hogy milyen vagyontárgy, illetve melyik tárgyi eszköz át nem adásában látja a hiányosságot. Így ez mulasztásként az alperes terhére nem róható, arra alaptalanul hivatkozik a felperes. B-V M tanú meghallgatásával kapcsolatban kifejtette: az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy nem kötelmi marasztalási perről van szó, másrészt a felperes bár az első tárgyalásra előállította a tanút, később azonban nem indítványozta a kihallgatását.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges tényállást kellően feltárta, és abból az alperes felelősségének fennállása tekintetében helytálló jogi következtetésre jutott. A Fővárosi Ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett jogi álláspontot. A felperes a fellebbezésében az első fokú eljárásban előadottakhoz képest nem hozott fel olyan új tényt vagy bizonyítékot, amely alkalmas lenne az elsőfokú bíróság helytálló döntésének a megváltoztatására. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése értelmében a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól [6. § (1) bekezdés] annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából. A (2) bekezdés alapján azonban mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően nem tett eleget az adós éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének,

vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámoló- készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Alap nélkül állítja felperes a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés szerinti vélelem alkalmazhatóságát. A felperes keresetében is hivatkozott arra, hogy az alperes részéről a felszámolónak történt iratanyag átadás hiányos volt, és a tájékoztatási kötelezettségét sem teljesítette teljes körűen az alperes, mert a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti szerződésekről nem tájékoztatta megfelelően a felszámolót. Bár az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A § (3) bekezdése szerinti vélelem alkalmazása szempontjából csak a mérleg leadására tért ki ítélete indokolásában, a felperes azonban a vélelem alkalmazhatóságára a fellebbezésében is alaptalanul hivatkozott. Az iratátadás és az adatszolgáltatás hiányosságát érintő állításai ugyanis nem nyertek igazolást. Nem jelölte meg sem azt, hogy az alperes mely iratokat nem adott át a felszámolónak, és azt sem, hogy mely konkrét szerződésekről nem tájékoztatta a felszámolót. Ugyanakkor megállapítható, hogy a felszámoló nem hívta fel iratpótlásra vagy pótlólagos adatszolgáltatásra az alperest, és a perben is csatolt közbenső mérleghez fűzött jelentés sem tartalmaz irat vagy adathiányra történő utalást. Ilyen adatok ismeretében pedig nem állapítható meg a Cstv. 33/A § (3) bekezdésében írt vélelem alkalmazhatósága a hitelezői érdekek sérelme tekintetében.

Felperesnek kellett tehát bizonyítania, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és hogy e jogellenes alperesi magatartással ok-okozati összefüggésben állt elő az alperes felelőssége megállapításának alapjául szolgáló, a társasági vagyon keresetben meghatározott mértékű csökkenése. Alperesnek pedig a felelősség alóli mentesülés körében azt kellett bizonyítania, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjétől elvárható, a hitelezői érdekek elsődlegességének követelményét tartva szem előtt. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ugyanis az adós gazdálkodó szervezet vezetőjének mindent meg kell tennie a gazdasági életben már nem működtethető adós gazdasági életből való kivezetése érdekében.

Helyesen járt tehát el az elsőfokú bíróság a feleket terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítésében, és helytállóan állapította meg az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete beálltának időpontját is a felperes által megjelölt 2009. szeptemberi időponttal egyezően. Okszerű következtetést vont le az adós társaság mérlegadataiból, valamint a gazdálkodására, tevékenységére, finanszírozására vonatkozó egyéb adatokból arra, hogy az alperesnek, mint a társaság vezető tisztségviselőjének 2009. szeptember végén - amikor a BG Kft. hitelkérelmei elutasításra kerültek, ugyanakkor az adós társaság mérlegadatai a likvid eszközeit már jóval meghaladó kötelezettségeket tartalmaztak - fel kellett volna ismernie, hogy a társaság a fenyegető fizetéseképtelenség helyzetében van.

Ezen nem változtat, hogy az ügyvezető - állítása szerint - megkísérelt vissza nem térítendő támogatásokat igényelni. Ennek elnyerése ugyanis nem volt előre láthatóan biztosított.

Osztotta a másodfokú bíróság az első fokon eljáró bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a fizetéseketelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetői tevékenységre visszavezethető adósi vagyonsértéshez vezető gazdasági esemény nem volt kimutatható. Az adós társaság mérlegadatai sem támasztják alá a vagyonsértést. Az adósnak a 2008. évi mérlege szerint mindössze 426e forint pénzeszközből állt a vagyona. Alapításának évében 681e forint összegű rövid lejáratú kötelezettséget halmazott fel és 755e forint veszteséggel zárt. A 2009. évi mérlege szerint pénzeszközei ugyan 602e forintba növekedtek és 21.282e forint követelést is kimutatótt, azonban rövid lejáratú tartozásai is 22.122e forintba nőttek, és bár 17e forint nyereséget termelt, tárgyi eszközzel egyáltalán nem rendelkezett. A 2010. évi mérlegében pénzeszköze már nem volt, vagyona mindösszesen 27.666e forint követelésből állt, azonban kötelezettségállománya is 28.479e forintba nőtt, vesztesége pedig 574e forint volt. 2011-ben a felszámolás kezdő napjáig a vagyonsértésben változás nem következett be. Az adós társaságnak tehát tárgyi eszközei nem voltak, vagyona csekély mennyiségű pénzeszközből és jelentős követelésállományból állt, amelynek mértéke a felszámolásáig növekvő tendenciát mutatott.

Alapítalanul állította a felperes az M Bt.-vel kötött megbízási szerződés színléttségét, és azt is, hogy annak alapján az adós társaság tényleges ellenszolgáltatáshoz nem jutott, ennek következtében a vagyona csökkent. A szerződő felek akarata a szerződés megkötésekor arra irányult, hogy az adós társaság pénzügyi, számviteli, gazdasági adminisztratív irányítását a betéti társaság lássa el ún. management szerződés keretében. A szerződés érvényességét nem érinti, hogy a betéti társaság által elvállalt megbízás teljesítését a megbízott tagjai - akik az alperes és házastársa voltak - útján látta el. Az alperes házastársának tanúvallomása szerint a betéti társaság által elvállalt tevékenységet ténylegesen az alperes és ő végezték el. Nem merült fel adat arra vonatkozóan sem, hogy a megbízással érintett tevékenység fejében az alperes egyéb jogcímen - munkabér, tiszteletdíj, stb. - az adós társaságtól vett volna fel díjazást.

Tény, hogy az alperes az érdekkörébe tartozó társaságokkal kötött albérleti szerződéseket, ezt azonban egyrészt nem tilalmazza jogszabály, másrészt a velük szembeni követelések nem érvényesítése nem okozott vagyonsértést az adós társaságnál, mivel a ténylegesen teljesedésbe nem ment szerződések alapján az adós igényérvényesítése e társaságokkal szemben nem lett volna eredményes. A szerződések teljesülését nem bizonyítja, hogy a felek a bérleti szerződéseket azok megszüntetése előtt esetleg több ízben módosították. A felperes pedig nem bizonyította, hogy az A Bt., illetve az M Bt. ténylegesen tevékenységet folytatott a bérleményben. A BG Kft.-vel szemben pedig, aki ténylegesen folytatott üzleti tevékenységet a boltban, az alperes nem engedett el követelést. Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy a cégnyilvántartás adatai szerint a BG Kft. az alperes

kizárólagos tulajdonában áll, így a Cstv. 63. § (2) bekezdésében foglaltak alapján egyedüli tagja korlátlan felelősséggel tartozik a társaság minden olyan kötelezettségéért, amelynek kielégítését a felszámolási eljárás során a társaság vagyona nem fedezi, ha a hitelezőnek a felszámolási eljárás során, vagy annak jogerős lezárását követő 90 napos jogvesztő határidőn belül benyújtott keresete alapján a bíróság megállapítja e tagnak (részvényesnek) - az adós társaság felé érvényesített tartósan hátrányos üzletpolitikájára figyelemmel - a korlátlan és teljes felelősségét a társaság tartozásaiért.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helytálló indokai folytán a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján maga viseli, megfizetni tartozik továbbá alperesnek a jogi képviseletével felmerült másodfokú perköltségét, melyet a Fővárosi Ítéltábla a kifejtett ügyvédi tevékenység figyelembevételével hivatalból, mérlegeléssel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) valamint a (4/A.) alapján határozta meg a rendelkező részben írt mértékben.

, 2014. február 27.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző